

Jap Sevdiren Kadın 21

– KOCAMANOĞLU · 10 Haziran 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-21

...

Miyu “En azından yalnızlığını ve yükünü paylaşacak bir can yoldaşın olurdu...”

Hitomi Hanım yıllar öncesinde birçok dert ve anılarını paylaştığı arkadaşını görmenin sevinci ve yakınlığı içinde içini boşaltmaya başladı.

“Hiçbir şeyden bir türlü emin olamadım... Bir kadın olarak kapalı kapılar ardında neler yaşadığımı, neler düşünüp neler hissettiğimi benden başkası bilemez.”

“Bir ömür boyu olmayı düşlediğin bir insanı, hiç beklemediğin anda kaybetmen ya da umutlarla ve güzelliklerle başladığın birlikteliği anlaşılmadığın için sonlandırman, yalnız başına yaşadıklarını kaç kişi anlayabilir? Kendi ayakların üzerinde durmak için verdiğim çabayı kim takdir edebilir? Hayata tutunmanın zorluğunu, sığınacak bir limanla, bir daha karşılaşamama korkusunu yüreğinde hissetmeyi, baskı altına alarak üzerine kilit vurduğun duygularını kaç kişi yaşamıştır?”

“Yanımda çocuğum olsa da, geceleri buz gibi bir yatakta uykuyu hasretle bekleyişimi, gözyaşlarımı yastığa aktarıırken bedenimin isteklerini çaresizce susturuşumu kaç kişi anlayabilir? Yavaş yavaş yüzüme kapanan kapılardan sonra çekilmez bir raddeye gelen yalnızlığa mahkûm oluşumu kaç kişi hissedebilir?”

“Mahallede, işyerinde veya cadde ortasında yürürken farklı bakışlarla, anlamsız imalara mahkûm edilme kısıcında yaşamının güçlüğünü bu güne kadar kaç kişi yaşamıştır? Dışarıya çıkmaya, nefes almaya teşvik ve elinden tutarak destek olmak yerine, dar bir çerçeveye sığdırılma kısıcının dayanılmaz acısını ancak dul olanlar bilir. Dul kadın kimliğinde tüm haklarını kaybetmiş bir insan yaşama mahkûmiyetini kim bilir, kim hissediyor, kim yaşıyor?”

Miyu “Kızım sen bir dert küpüne dönmüştün... Bu çok hoş bir şey değil... Ne kadar dert var, o kadar hastalık var... İyi sen bu güne kadar ayakta sağlam durabildin...”

Hitomi Hanım “Kendimi içi boşalmış bir çınar ağacı gibi hissediyorum. Belki şiddetli bir rüzgâr gelse, yıkar götürür beni...”

Miyu “Ama buna fırsat vermemelisin... Unutmamalısın ki, Suya düşünce değil, suda kalınca boğulursun. İnsan gençken hayatı anlamıyor, anlayamıyor. Ama şu anda hayatı daha iyi anlayabiliyorsun...”

Hitomi Hanım “Artık gitmeliyim...”

Miyu “Sık sık bekliyorum... Ben de bir akşam çayını içmeye geleceğim.”

Hitomi Hanım “Beklerim.” Hitomi Hanım biraz dinlenmiş olarak çıktı. Çok daha fazla gezinmeden eve dönmeye karar verdi ve yürüdü.

Caddede kaldırımlarda yürüyenlerin arasından geçerek evin yolunu tuttu. Bu gün duygularında yaşadığı gelgitler Hitomi Hanımı yormuş gibiydi. Gözleri ne yolda gidip gelen kalabalığa, ne de renkli reklam tabelalarına takıldı. Bedeni gibi, ruhu da farklı bir kargaşa içindeydi.

...

Eve geldiğinde ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığa koyarken, ayağına geçirdiği terlikle içeriye geçti. Balığı buzdolabına, lokumu ve diğer aldıklarını dolaba yerleştirdi.

Üzerindeki dışarı kıyafetini ve çoraplarını çıkardıktan sonra, duşa geçti ve bir süre suyun altında kaldı. İstiyordu ki baştan aşağı dökülen su hem yorgunluğunu ve hem de kafasına takılan tüm olumsuzlukları alıp gitsin...

Duşunu tamamlayarak iyice kurulandıktan sonra baş havlusu ile saçlarını kurulayarak, başına sardığı havlu ile birlikte divana uzandı.

Ellerini başının altına alarak, sabahtan bu yana yaşadıklarını tek tek gözünün önüne getirerek, tekrar etmeye, sakin bir kafa ile değerlendirmeye tabi tuttu.

Kızının “gezi turlarına katıl” düşüncesi hiç de yabana atılır bir düşünce değildi. Belki gezi esnasında yeni insanlarla tanışacak, gezip gördüğü yerler ile kendine yeni bakış açıları ve yeni ufuklar aralayacaktı.

Bay Fudeko'nun inzivaya çekilmesi ve yerini oğlu İmura'ya bırakması hoşuna gitmemişti. Ama bu hususta yapabileceği bir şey de yoktu.

Ama baskı ustası olarak çalışan Kazuaki ile irtibatı devam ettirmesi ve genç İmura'nın çalışma sitilleri üzerindeki düşüncelerine erişmek pekâlâ mümkündü.

Buda'ya yalvardı “Bana bir çıkış yolu aç ki, değişen dünyaya ayak uydurabileyim. Ufkumu genişletebileyim.”

Uzandığı yerde öylece uyuya kalmıştı.

“Rüyasında bir beyaz kuğu olduğunu ve yanında bir sürü beyaz kuğular ile uçtuğunu, yüksekten masmavi göllerin ve yemyeşil dağların eşsiz manzaralarını görüyordu. Yemyeşil bir tepeye inmeye başladıklarında insafsız avcıların kurşunlarıyla karşılaşmıştı. Uçan kuğulardan birkaç vurulmuş ve al kanlar içinde yere düşmüşlerdi. Kendisi de yaralanmış olarak aniden yere inmek zorunda kalmıştı. Kanadının birinde kırık ve kan izleri vardı. Ne olduğunu anlayamadan kendini bir insan olarak yabancı bir adamın kolları arasında hastane koridorlarında koşarken bulmuştu...”

Aniden uyandı.

Etrafına bakındı kimseler yoktu.

...

Devamı Var

...

Ant-150515